

РЕШЕНИЕ

№ 2545

гр. София, 14.04.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.10.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Бузова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Ст. Димитров, като разгледа дело номер **3562** по описа за **2014** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН):

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ (ИАМО), срещу решение от 06.02.2014 г. по НАХД № 9278/2013 г. на Софийски районен съд (СРС), с което е отменено наказателно постановление (НП) № 27-336/26.04.2013 г., издадено от изпълнителния директор на ИАМО, с което на „Университетска многопрофилна болница за активно лечение [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 8000 лв., на основание чл.116, ал.2 от Закона за лечебните заведения.

В касационната жалба се твърди се, че решението е незаконосъобразно, неоснователно и необосновано, и неправилни са мотивите на съда, че нормата на чл.3, ал.4 от ЗЛЗ е с пожелателен характер, както и че видно от хипотезата на чл.3, ал.4 от ЗЛЗ, същата е от категорията на забраняващите правни норми, които налагат забрана за определено поведение. В съдебно заседание не се представлява.

Ответникът, представляван от юрк. К. и юрк. В. оспорва жалбата. Счита, че с НП е ангажирана отговорността на болницата на основание чл. 116, ал. 2 от ЗЛЗ за извършено нарушение по чл. 3, ал. 4 ЗЛЗ, а търговските сделки не попадали в дефиницията за медицинска болнична помощ в чл. 19, ал. 1 ЗЛЗ. Отговорността на

болницата намира за ангажирана за несъставомерно от обективна страна деяние, тъй като никъде в административнонаказателните разпоредби на ЗЛЗ не е предвидена санкция за нарушение на чл. 3, ал. 4 ЗЛЗ. От друга страна, на лечебните заведения за болнична помощ било разрешено да извършват търговски сделки, когато това е свързано с тяхната медицинска дейност или за обслужване на пациентите, като такова е задължението им да издават копие от медицинската документация на пациентите по чл.286 ЗЛЗ..

Представителят на СГП, взема становище за неоснователност на касационната жалба. Административен съд София град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима като подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Въззивният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение.

Безспорно е установена по делото фактическата обстановка: По повод жалба на пациент, в периода от 17.12.2012г. до 19.12.2012г. в „Университетска многопрофилна болница за активно лечение [фирма] е извършена проверка от органи на ИА "Медицински одит" при МЗ, при която е констатирано, че лечебното заведение изисква заплащане по банкова сметка или на каса съгласно ценова листа на страница при предоставянето на копия и заверка от поискана медицинска документация. Това е определено като нарушение на чл.3, ал.4 от ЗЛЗ, извършено в периода от 01.06.2012г. (дата на утвърждаване на ценоразписа) до 19.12.2012г. (последният ден от извършване на проверката на място в лечебното заведение). Съставен е АУАН и издадено обжалваното НП, с което на болницата е е наложена имуществена санкция в размер на 8000 лв., на основание чл.116, ал.2 от Закона за лечебните заведения.

За да отмени НП № 27-336/26.04.2013 г. СРС е приел, че за неспазването на нормата на чл.3, ал.4 от ЗЛЗ не е предвидена административнонаказателна отговорност и че в случая няма извършено нарушение, защото лечебното заведение може да извършва търговски сделки за нуждите на осъществяваните от него медицински дейности и за обслужване на пациентите. Сочил, че издаването на преписи от медицински документи е непосредствено свързано с обслужването на пациентите, намира се в пряка връзка с предмета на дейност на тези предприятия, които са и търговци по смисъла на Търговския закон..

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По същество обжалваното решение е правилно.

Касационната инстанция споделя доводите на въззивния съд, че в случая няма извършено нарушение, защото лечебното заведение може да извършва търговски сделки за нуждите на осъществяваните от него медицински дейности и за обслужване на пациентите и издаването на преписи от медицински документи е именно такова. Действително, както е отбелязал СРС нито в Глава 14-та на ЗЛЗ „Административнонаказателни разпоредби“, нито в обща санкционна норма е предвидена санкция за извършване на търговски сделки от лечебните заведения извън дейността им. Посочената като санкционна разпоредба на чл.116, ал.2 и чл.117 от ЗЛЗ предвижда санкциониране на юридическите лица с имуществена санкция в посочените размери за извършване на дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на разпоредбите на този закон или на нормативните актове по прилагането

му. Както отбелязва ответникът по касация, по аргумент от чл.19, ал.1 от ЗЛЗ, услугата по изготвяне на копия от медицинска документация не представлява болнична медицинска помощ. Това е дейност, свързана с болничната медицинска помощ, но сама по себе си не представлява такава.

Доводите на касатора относно забрана за такива сделки за лечебното заведение са неоснователни. Това че хипотезата на чл.3, ал.4 от ЗЛЗ е от категорията на забраняващите (в едната си част, за сделките извън дейността на лечебното заведение и обслужването на пациентите) и че лечебното заведение не е същински търговец, не обосновават административнонаказателна отговорност в случая, тъй като не се констатира деяние, което да е в нарушение на сочената като нарушена разпоредба. Изготвянето на заверени копия от медицинска документация, за която няма задължение да бъде предоставяна в екземпляр за пациента (например епикриза) срещу заплащане на тази услуга попада в разрешените от чл.3, ал.4 от ЗЛЗ търговски сделки, свързани с нуждите на осъществяваните от лечебното заведение медицински дейности и за обслужване на пациентите. Аргумент в подкрепа на това е и чл.28б от Закона за здравето, регламентиращ правото на пациента и наследниците му на здравната информация за здравословното му състояние и копия от медицинската му документация. А ако лечебното заведение изисква от пациентите заплащане на копията на медицинска документация, от която те имат право на екземпляр (например амбулаторен лист, епикриза, болничен лист и др.), то това би било нарушение, но не за каквото се твърди в случая. Както е отбелязано и в констативния протокол от проверката "правилно и законосъобразно е да се определя и събира такса за копие от медицинска документация" като проверяващите намират, че същата следва да не е с цел печалба, а при преценка на реалната себестойност на направеното копие. Изследване на ценообразуването и констатации за разминаване на събираната такса с реалната себестойност на копието не са направени при проверката.

С оглед гореизложеното, настоящата инстанция намира касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение по НАХД № 9278/2013 г. на Софийски районен съд, следва да бъде оставено в сила като правилно.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, АССГ, IV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 06.02.2014 г. по НАХД № 9278/2013 г. на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: